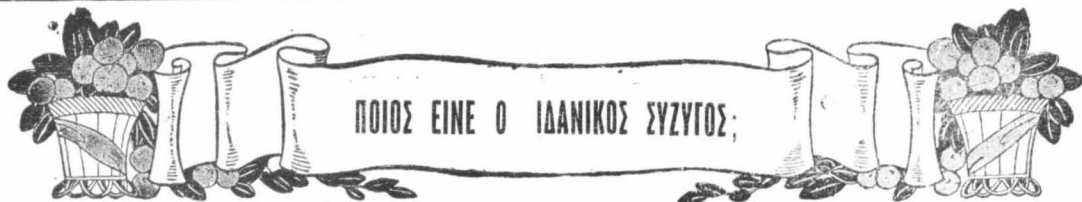

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ, ΤΡΥΦΕΡΟΣ, ΕΥΓΕΝΗΣ... — Ο «ΤΕΛΕΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ». — ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΙΔΑΝΙΚΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ ; — ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΣΩΜΑΤΟΣ. — Ο ΣΟΒΑΡΟΣ ΚΙ' ΑΝΔΡΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ. — ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Η ΠΕΘΕΡΑ. — ΟΧΙ ΓΑΜΟΙ ΕΚ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ. — ΑΛΛΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΚΙ' ΑΛΛΟ ΙΔΑΝΙΚΟ, κλπ. κλπ.

Θ'.

Συνεχίζουμε και σήμερα την δημοσίευσιν των απαντήσεων των αγαπητών αναγνωστών μας επί του ερωτήματος του «Μπουκέτου» περί του ιδανικού σύζυγου.

Η δὲ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΟΥ μᾶς ἀπαντᾷ :
 Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο», σοῦ ἀπαντῶ κι' ἐγὼ ποιός, κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος. Τὸν ὀνειρεύομαι μὲ συμπαθητικὸ καὶ εὐγενικὸ πρόσωπο, στὸ ὅποιον νὰ καθρεφτίζεται μιὰ ἀγνή καὶ ἄδοξη ψυχὴ, νὰ εἶνε εἰλικρινῆς, τρυφερός, μὲ εὐγενὴ ἐγωισμό, μὲ πλήρη ἐπίγνωση τοῦ προσορισμοῦ του, νὰ μ' ἀγαπᾷ πολὺ, ὅπως κι' ἐγὼ θὰ τὸν λατρεύω. Διὰ τῆς ἐργασίας του νὰ διαγώμεν μιὰ ζωὴ μετρία. Νὰ μᾶς συνδέσῃ ἕνα ἰδανικὸ καὶ εὐγενὲς αἰσθημα, μιὰ ἀμοιβαία ἐκτίμησης, πού νὰ ἐπιφαρισθῆ μὲ τὸν ἱερὸ δεσμό τοῦ γάμου. Γιατὶ τότε μόνον θὰ εὐρῆ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἰδανικῶν του, πράγμα σπάνιον στὴν ἐποχὴ μας. Θὰ σέβεται ὁ ἕνας τὸν πόνο τοῦ ἄλλου καὶ μαζὺ θὰ νοιώθουμε τίς λύπες καὶ τίς χαρὲς τῆς ζωῆς. Ἐτοί θὰ μπορέσουμε νὰ συνεισώσουμε ἀγαπημένα τὸ στενὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς καὶ ὅταν κλονιζόμεστε θὰ στηρίζεται ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Μόνον τότε θὰ μπορέσουμε ν' ἀντιμετωπίσουμε τὰς κατόπιν μοιραίας συγκρούσεις κι' ἔτσι ἡ τρικυμία θὰ μεταβάλλεται εἰς γαλήνην. Καὶ θὰ εἴμεθα πάντα ἀγαπημένοι καὶ εὐτυχεῖς, φροντίζοντες νὰ εἴμεθα ἀνάξιοι ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

Γ. Σακελλαριάδου

Ἡ δὲ ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ (Ἀθήναι), μᾶς γράφει :

Ποιὸς εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος ; Νὰ μιὰ ἐρώτησις, πού ἐνδιαφέρει κάθε νέα. Εἶνε τόσο δύσκολο σήμερα νὰ βρῆ κανεὶς τὸν ἰδανικὸν σύντροφο, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ συνταίση τὴ ζωὴ του... Ἡ ζωὴ μᾶς παρουσιάζει τόσα παράξενα, τόσα περίεργα, τόσα ἀπίθανα, ὥστε γρήψε κανεὶς νάχη ζῆση αὐτῆ τῆς ζωῆς σ' ὅλες τῆς τίς φάσεις, πρέπει νάχη «φαγούλεψη» καὶ τὴν πιὸ μικρὴ πτυχὴ τῆς, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ πῆ τί εἶνε «ζωή». Ἀκολουθώντας, λοιπόν, ἕνα δρόμο τῆς, χρειάζεται καθέναν ἀπαραίτητως ἕναν σύντροφο, πού νὰ εἶνε γι' αὐτὸν καὶ πατέρας καὶ ἀδελφός καὶ φίλος καὶ ἀγαπημένος. Στὴν περίπτωσιν αὐτῆ ὁ σύντροφος εἶνε ὁ σύζυγος. Δυὸ καλοὶ σύζυγοι, κατὰ τὴ γνώμη μου, εἶνε ὅτι τὸ ἀρμονικώτερο ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ὁ κόσμος. Δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἂν ὁ ἄνδρας πού θὰ πάρω θὰ εἶνε ἀσχημος, φτωχός, ξανθός, μελαχροινός κλπ. Τὸ μόνο πού μ' ἐνδιαφέρει εἶνε νὰ εἶνε ἕνας «τέλειος ἄνθρωπος», νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ νὰ μ' ἐκτιμᾷ. Δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ ἕνα γάμο πού γίνεται μόνον ἀπὸ ἔρωτα κι' ὄχι ἀπὸ ἐκτίμησιν. Ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς, σέβεται καὶ ἐκτιμᾷ. Θὰ βρεθῶν ἴσως πολλοὶ πού δὲν θὰ τὸ παραδεχθῶν αὐτό. Σ' αὐτοὺς δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ στους γάμους πού γίνονται σήμερα «ἐξ ἔρωτος...», καὶ στοὺς ὁποῖους τίς περισσότερες φορὲς ὁ ἔρωτος βγαίνει ἀπὸ τὸ...παράθυρο κι' ὁ καυδὸς μπαίνει ἀπ' τὴν πόρτα... Ὁ ἰδανικός, λοιπόν, γιὰ μένα ἄνδρας δὲν εἶνε οὔτε ὁ πλούσιος (αὐτοὺς τοὺς ἀπεχθάνομαι), οὔτε ὁ ὄρσιος (τὶ ἀντιπαθητικοὶ τύποι!) Εἶνε ὁ ἀπλός, ὁ εὐγενής, ὁ ἐξυμνος, ὁ γενναῖος. Τώρα, ἂν ὁ μέλλων σύζυγός μου τὰ συγκεντρώνει ὅλα — πλοῦτο, ὡμορφία κι' εὐγένεια ψυχῆς — εὐνόητον εἶνε πῶς θὰ τὸν δεχθῶ...
 Μαριάννα Σ. Γεωργαντᾶ

Ἡ δὲ Α. Α. Ζ. (Καλλιθέα), μᾶς γράφει :
 Ἀγαπητὸ μου περιοδικό, Ἡ χαρὰ μου εἶνε ἀπεριγραπτή, πού πού δίνεις τὴν ἐυκαιρία νὰ σοῦ περιγράψω τὸν σύζυγο, τὸν ὁποῖον φαντάζομαι νὰ πάρω. Ἄλλ' ὅμως ἡ μοῖρα, πού σπέρνει τὴν τύχη σὲ κάθε κορίτσι, δὲν κρίνει ἂν ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἐπιθυμῶ, εἶμαι ἀξία νὰ τὸν κάνω σύζυγό μου. Τὸν θέ-

λω, λοιπόν, νὰ εἶνε μορφωμένος. Ἐπίσης νὰ εἶνε εὐγενὲς σὲ ὅλους, μὰ προπαντὸς σὲ μένα. Τὰ σωματικὰ χαρίσματα δὲν μ' ἐνδιαφέρουν καθόλου. Ἡ φρασιότης του θέλω νὰ εἶνε μόνον εἰς τὸ πνεῦμα του, γιὰ νὰ μπορέσῃ κάποτε νὰ ἀναδειχθῆ εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἴσως τώρα ἡ θεὰ τύχη νὰ μὲ νομίση πολὺ ἀπαιτητικὴ, ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἐγὼ θὰ ὑποκύψω σὺ μοιραῖον.
 Α. Α. Ζ.

Ἡ δὲ ΣΤΑ. ΣΤΑ. (Καλλιθέα), μᾶς γράφει :
 Ἀγαπητὸ μου «Μπουκέτο». Ὁ μέλλων σύζυγός μου δὲν μὲ ἐνδιαφέρει ἂν θὰ εἶνε ὄρσιος ἢ ἀσχημος. Πάντως δὲν θέλω νὰ εἶνε καὶ κανένα τέρας ! Θέλω ἕναν ἄνδρα μὲ ὀσφάρα καὶ εὐθὺ ἀνδρικό χαρακτήρα. Μὲ τέτοιο χαρακτήρα καὶ δικὰ μου ἐλαττώματα μπορεῖ ν' ἀνεχθῆ στὴν ἀρχὴ καὶ κατόπιν μπορεῖ νὰ διορθῶσῃ (γιατὶ κανεὶς δὲν εἶνε τέλειος), καὶ εὐχαριστῶς ὁ ἴδιος νὰ δεσμευθῆ μὲ τὸ γάμο καὶ νὰ γίνῃ ἕνας τέλειος σύζυγος καὶ ἕνας ἰδεώδης οἰκογενειάρχης.
 Στα. Στα.

Ἡ δὲ ΛΟΡΙΑ (Ἱεράπετρα Κρήτης), μᾶς γράφει :
 Ἀπαντήσῃς στὴν ἐρώτησιν τοῦ ἀγαπητοῦ μου περιοδικοῦ «Μπουκέτου», ποιὸς εἶνε ὁ ἰδανικὸς σύζυγος. — Ἰδανικός ἄνδρας γιὰ μιὰ γυναῖκα εἶνε ὁ ἄνδρας πού ἀγαπᾷ. Μπορεῖ μιὰ γυναῖκα νὰ ἔχη σύντροφο τῆς ζωῆς ἕνα ὀσφάρα, πλούσιο, ἐντιμο, ὄρσιος καὶ μορφωμένος, νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾷ καὶ νὰναί εὐτυχισμένη σὺ γάμο τῆς ; Ὁχι, ἀσφαλῶς ὄχι ! Μιὰ γυναῖκα, γιὰ νὰ εὐτυχίσῃ σὺ γάμο τῆς, πρέπει πρώτα ἀπ' ὅλα ν' ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα πού θὰ διαλέξῃ, γιὰτὶ ὅταν ἀγαπᾷ ἢ δὲν νοιώθῃ τὰ ἐλαττώματά του ἢ ἂν τὰ νοιώθῃ τὰ συχωρεῖ μὲ δὴλ τῆς τὴν καρδιά ! Δὲν μπορεῖ, βέβαια, νὰ ζῆ κανεὶς μόνον μὲ τὴν ἀγάπην. Ἐχεῖ τόσες ἀπαιτήσεις ἢ ζωὴ ! Πάντως, δυὸ σύζυγοι, γιὰ νὰ ζήσουν εὐτυχισμένοι, πρέπει νὰ συνειννοῦνται ἀπόλυτα μεταξὺ τους ψυχικὰ καὶ διανοητικὰ. Μιὰ ἀνώτερη γυναῖκα μπορεῖ πὺ ἐυκόλα νὰ εὐτυχίσῃ σὺ γάμο τῆς, γιὰτὶ εἶνε ἱκανὴ νὰ ἀνυψώσῃ τὸν ἄνδρα τῆς, νὰ τὸν διορθῶσῃ, νὰ τὸν ἀλλάξῃ ἐντέλως, φτάνει νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Μόνον ἡ ἀγάπη μπορεῖ νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχία.

Γι' αὐτὸ ἰδανικός σύζυγος γιὰ μιὰ γυναῖκα εἶνε ἐκείνος πού ἀγαπᾷ. Εἶνε ὅμως εὐκόλο πρᾶγμα νὰ βρῆ κανεὶς τὸ ἰδανικό ;
 Λόρια

Ἡ δὲ ΠΙΠΙΤΣΑ ΚΑΪΚΕΛΑΡΗ (Περαῖκός), μᾶς γράφει :

Ἀγαπητὸ «Μπουκέτο». Σὲ συχαίρω καὶ σὲ θαυμάζω γιὰ τὴν πρωτότυπην ἰδέαν πού ἔχεις. Ἀλήθεια, τὶ χαριτωμένους αὐτοὺς ὁ διαγωνισμός σου ! Ζητᾷς λοιπὸν νὰ μάθῃς τίς ἰδέες μας καὶ τὰ μυστικά μας, πού ἀσφαλῶς ὅστε στὸν...παπὰ δὲν θὰ τὰ λέγαμε. Ἄκου, λοιπὸν : Ὁ ἰδανικός σύζυγος, κατ' ἐμέ, θὰ εἶνε ἐκεῖνος ὅστις θὰ συγκεντρῶνῃ τόσα προτερήματα, ὥστε νὰ καλύπτονται τὰ ἐλαττώματά του, τὰ ὁποῖα δὲν λείπουν ἀπὸ κανέναν θνητό. Ἐν πρώτοις, πρέπει νὰ ἔχη εὐγενὴ καὶ λεπτὰ αἰσθηματα. Νὰ μὴν ἀγαπᾷ τὴς χυδαῖότητες, νὰ εἶνε φιλήσυχος καὶ ὄχι νευρικός. Νάχη ἀφοσίωσιν εἰς τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ τὴν θεωρῆ ὡς ἴση πρὸς αὐτὸν καὶ ὄχι κατώτερη του. Νὰ μὴν εἶνε ζηλιάρης, τυγγογόνης καὶ πολὺ...ἐξυμνος. Νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ ἀνετη ζωὴ, καὶ τὸ σπουδαιότερο ὅλων, νὰ μὴν ἔχη...μητέρα ! Ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις : Νὰ εἶνε ἄνδρας, ἀνάστημα μᾶλλον ψηλὸ, μαλλιά μαύρα, μῆτις καστανά καὶ ἐξυμνα, πολὺ δὲ μελαχροινός. Δευτέρα ἐρώτησις : Ἡ εὐτυχία τοῦ γάμου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀρμονικότητα τῶν χαρακτήρων. Πάντως, ὅταν ὑπάρχει ὕμεια, ἀμοιβαία ἐκτίμησις καὶ ἀγάπη, δὲν ὑπάρχει δὲ «πεθερικό», ἀσφαλῶς ὁ

γάμος αυτός θάνατο εύτυχης.
Με άπειρη αγάπη.

Πιπίτσα Καγκελάρη

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατά το 1910 έγινε μία μοναδική κηδεία στην πόλη Βέσσον των Η-
μένων Πολιτειών της Αμερικής. Έκηδεύθη με μεγαλοπρέπεια μία θαυ-
μασία κόττα κάποιου νοικοκυράς, της κυρίας Μίλιας Γκανόν, η Σπέκ,
ήλικίας δεκαεφτά χρόνων.

Η σορός της φτερωτής συντροφίστρας της κυρίας Γκανόν είχε τοσαυ-
θητή μέρα σ' ένα πολυτελέστατο φέρετρο και την έκορα της την
ανώδυνην εκατοντάδες θλιμμένον γυναικούν και παιδιών. Η θλίψη
αυτή ήταν δικαιολογημένη απολύτως, γιατί η Σπέκ ήταν μία κόττα με
σπάνια προσημεία. Ποτέ δεν χαλούσε κανενός χατήρι. Όσάκις της
έλεγαν να γεννήσει αβγό, το γεννοδοσ...στη στιγμή και χωρίς τον έ-
λάχιστο διαταγμό. Έτσι κάθε άρρωστος, που είχε ανάγκη να ρομφηί
ένας φρεσκότατο αβγό, κατέφευγε στην πρόθυμη κόττα, η οποία είχε
κάνει σ' όλη της τη ζωή 3.650 αβγά ...

Οι Κινέζοι χωρικοί χρησιμοποιούν για ροιόγια τις γάτες. Είναι γνω-
στό ότι η κόρη του ιατρού της γάτας συστέλλεται όσο προχωρεί η μέρα,
γιά να γίνει πιο λεπτή, σαν τσίχα, το μεσημέρι. Μετά το μεσημέρι πά-
λι αρχίζει να διαστέλλεται και τη νύχτα γίνεται όλοστογγυλή. Έτσι
οι Κινέζοι μπορούν και ήπολοζίζουν την ώρα...

Είπε παρατηρημένο ότι τα γαϊδιού-
ρια, πριν αρχίσουν να γαζοζίζουν, ση-
κώνουν την ουρά τους και την κρα-
τούν όρθία όσο διαρκεί το γαζοζιμά
τους. Γι' αυτό οι Κινέζοι δένουν στην
ουρά των γαϊδιών τους μία πέτρα,
κι' εκείνοι, μη μπορούντας να σηκώ-
σουν πια την ουρά τους, δέν γαζοζι-
ζουν ...

Κάποια Κυριακή του 1907 στο θέα-
τρο «Βαριετέ» της Κωνσταντινουπό-
λεως είχε δοθεί μία θεατρική παράστα-
ση από τον Τορκουάθ θιασο του Χα-
σάν Εφένδη, η οποία άρχισε το βράδυ
και κράτησε ως το...πρωί.

Κατά την διάρκεια αυτή παράστα-
ση παίχτηκαν — και με εξαιρετική έ-
πιτυχία, κατά τον χρονολογισμό — 2
δράματα Εξάπρατα και μία δίπρακτη
κωμωδία και, εκτός αυτών, 6 θεατεί
άτιλαχουν κατά τα διλημματα χοροί,
σκαπανειές επιδείξεις και άλλα
πολλά θέαματα...

Το πρώτο δράμα που παίχτηκε κα-
τά την παράσταση αυτή ήταν η κρη-
φικη «Γενωβέρας. Και ο χρονολογός
ανάφερε: «Τη στιγμή που ο Γού-
λος βασανίζει τη Γενωβέρα, ένας κα-
λοκάγαθος παρακορμός θεατής τόσο
συναγνιχθεί από τα πολλά μαρτύρια
της δυστυχισμένης ηρώδιος, ώστε πα-
ναίε με όλη του τη δύναμη:

— Ωφ! Γιετόμ με! (Φτάνει πια!).
Και σκουπίζοντας τα δάκρυά του,
σκημάθηκε κι' έβρισε».

Ο Άγγλος δημοσιογράφος Λόου
Έργραφ κάποτε ένα δράματικό κατηγο-
ρητήριο έναντιών των μεγάλων καλλι-
τεχνών και λογοτεχνών, για τον λόγο ότι τολμούν και...παντρέβονται.

«Δέν είνε ποτέ καλοί σύζυγοι οι μεγάλοι ποιητά και λογοτέχνα, Έ-
ργραφ, και κατά συνέπεια δολοφονούν τους συζύγους των, δηλητη-
ρώντας τη ζωή τους. Παράδειγμα ο γάμος του Σαίξπηρ, του Μίλτον,
του Σέλλεϋ, του Κάρλαιλ, του Κόλτρεϊτ, του Ροσσέτι, του Βί-
ρωναυ — γιά να περιοριστώ σ' αυτούς μόνο — που ύπηξαν άτιγέ-
στατοι... Η γυναιχές του Σέλλεϋ και του Ροσσέτι αυτοκτόνησαν από
την απελπισία τους και του Σουάθ και Τακεράν παρεφρόνησαν! Γι'
αυτό δέν πρέπει να επιτρέπεται ο γάμος σ' αυτούς».

βρίσκη τρόπο να ξεκουράσή και διασκεδάση τον καταπονη-
μένο βασιλιά της. Θυμώ, ήλιετες, ιδιοτυπίες, δέν υπάρχουν
τόν λεξιλόγιό μας. Υπάρχουν μόνο κάτι παρασκήνια της στυ-
γής ελαττωματάκια, που εώθες στην πρώτη ευκαιρία σπεύ-
δουμε ο ένας στον άλλο να τα εξοφλούμε με ένα φίλημα συγ-
νώμης και μετανόιας. Έδώ άνοιξε τα μάτια σου. Ώραία!
Βρισκόμεθα πάλι στην έπιπόλαια ζωή μας, μακριά απ' τη
χίμαιρα, μέσα στην οποία ελχες πέσει μαζί μου... Δέν θέλω
να μελαγχολήσης όπως εγώ. Μείνε Ικανοποιημένο.Πήρες μία
κόμην άπάντησι...

Σε φίλω άδελφικά. B. Δ. Λιο...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες άπάντησεις

Η δις...ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ, μάς άπάντά πολύ·πολύ λογικά, βαθυ-
στόγαστα κι' ώραία :
«Ποιός είνε ο Ιδανικότερος τύπος συζύγου ;» Ποιός θά
ανώτερη και κινή τη ζωή μας εύτυχιωμένη, μία ζωή άληθινή,
άνοστη, πραγματική ζωή, άξια να την ζή κανείς ως το τε-
λευταίο μούριο της ύπαρξέως του ; Αύτός που είνε τέλειος ;
Μά τότε δέν θά είνε άνθρωπος. Κι' άν είνε, δέν θά μπορή
ούτε νά βρή, ούτε να δώση εύτυχία. Μά και πώς μπορούμε
να δώσουμε έναν άντιπροσωπευτικό τύπο στην άσύλληπτη έν-
νοια της εύτυχίας ; Ίδανικοί τύποι δέν υπάρχουν. Έγώ τό-
λάχιστον δέν έπλάσα έναν ζωντανό τύπο στη φαντασία μου.
Μά και πολλές που έφτιαξαν, δέν τόν βρήκαν. Άγαπήσανε
και παντρεύτηκαν έναν άλλο, έναν διαφορετικό, που τόν ά-
γάπησαν μολατατά, άν και έκπληκτες διεπίστωσαν ότι δέν
άναποκρινόταν στα παρθηνικά τους όνειρα. Έννοώ, φυσικά,
αυτά που παντρεύονται με αίσθημα. Γιατί όσες παντρεύον-
ται από συμφέρον, άπαροφείτα να μιλούν γιά Ιδανικά. Έ-
νας σύζυγος που είνε άληθινά Ιδανικός, είνε εκείνος που θ' ά-
γαπήσουμε. "Ας έχει ελαττώματα. "Ας μίν είνε πρότυπο
τελειότητας, ώμορφιάς, καλωσύ-
νης. Ίδιως καλωσύνης. "Ας λέμε
καμιά φορά ότι άγαπούμε έναν
άνθρωπο, γιατί είνε καλός. Η
αγάπη μας μάς τόν δείχνει τέ-
τοιον. Αν έπαυε τάχα να είνε κα-
λός, θά έπαυε και η αγάπη μας ;
"Οχι ! Άγαπούμε, γιατί άγαπού-
με. Κι' είνε το ωραιότερο «ότιο»
που θά μπορούσε να έπιθυμήση
κανείς στη ζωή.

Μία Άγνωστη

Η δις Β. Δ. ΛΙΟ... μάς γράφει :
Άγαπημένο «Μπουκέτο»,

Η ώραία σου αυτή έμπνευσις,
που τόσο ένθεουσίασε και έχαρο-
ποίησε τόσες και τόσες φίλες δε-
σποινίδες, δέν μπορούσε να μη
φέρη και σε μένα τα ίδια άποτε-
λέσματα. Και σου άπάντώ : Τέ-
λειος σύζυγος · άξιαγάπητος άν-
δρας. Νά ο τύπος του Ιδανικού
μου συζύγου ! Μά άς έξηγηθώ
καλύτερα ! Φαντάσου ότι κλεί-
νεις τα μάτια σου μαζί μου κι'
ότι εσφικκά βρισκόμαστε στην
ύστερα από μερικά χρόνια ζωή
μας. Κά λοιπόν ο σύζυγός μου...
Τόν βλέπεις ; Στέκεται άκουμπι-
σμένος στην άπάντη πολυβρόνα
και επειδή βλέπει να τόν κυτά-
ζω έρευνητικά — που να ξέρη τι
τό μαγερεύω ; — χαμογελά έί-
ρωνικά. Η σιλουέττα του, όπως
βλέπεις, είνε άρμονική. Κορμί δυ-
νατό. Αν σταθώ δίπλα του είνε ί-
σο με το δικό μου ή — δέν θυ-
μούμαι να τό έπρόσεξα — τρεις
· τέσσερες πόντους ώψηλότερο. Τα
κανονικά χαρακτηριστικά του
προσώπου του προδίδουν έμφυτη
έξυπνάδα, όρθη αντίληψη, ισχυρά θέλημα και καλό γούστο.
Είνε μεγαλύτερος μου 3-6 χρόνια, κάπου έκει. Έπειδή είνε
φυσικά εύγενικός, τίμιος, εώθης και ελκινικήν, είνε άξιαγά-
πητος σ' όλοιο. Δέν υπάρχει γι' αυτόν διασκεδάσις μακριά
μου. Και ένα λεπτό της ώρας δέν του περισσεύει από τις
δουλειές του, τ' άφιερώνει σε μένα και στο παιδί μου, που
είνε και γιά τους δύο μας κοινά άντικείμενον λατρείας και
στερεός αδιάσειστος κρίκος της παντοειχνης μας ένώσεως.
Είνε και μου φέρεται πάντοτε σαν ύπερφάνομος έραστής. Ά-
γαπόμεθα πολύ, γιατί πρέπει να ξέρης ότι στο ζήτημα του
γάμου γιά μένα η αγάπη πρέπει να είνε όχι ένα από τα κύ-
ρια προσόντα, αλλά αυτή η αίτια. Τόν γάμο χωρίς έρωτα
τόν θεωρώ πρωτόγονο, άνάξιο γιά ένα λεπτό άνθρωπο και
άξιο μόνον στα κτήνη, στους Τουαρέγκ της Σαχάρας και
στούς Ιθαγενείς της Χονολούλου ! ... Ο κ. σύζυγός μου, άν
άκουγε αυτά που σου λέω, θά χαμογελούσε από χαρά, γιατί
η ίδέες μας — σε τέτοια βασικά ζητήματα — συμφωνούν ά-
πολύτως. Τώρα, ως προς την κοινωνική του θέσι. Είνε μορ-
φωμένος και έχει ένα τακτικό εισόδημα 5-7 χιλιάδες δρχ.
τόν μήνα. Σύμφωνα με τάς άπαιτήσεις της τωρινής μας κα-
ταστάσεως — μά ύστερα από πολλά παρακάλια μου — δέ-
χθηκε ως προίκα αυτό το μικρό κομψό σπιτάκι. Μέσα στο
μικρό αυτό βασιλείο είμαι εγώ η σκλάβο, που προσπαθεί να

Η ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

Όπως εις σειράν φύλλον έγράψαμε,
έκ τών άπάντησεών τών άναγνωστριών
μας στο έρώτημα του «Μπουκέτου» :
«ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥ-
ΓΟΣ ;», θά βραβευθούη η πέντε έπιτυ-
χέστερες. Η 1η έπιτυχία άπάντησις θά
πάρη ως βραβείο ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ Α-
ΡΩΜΑ (Εύρωπαικό), άξίας 400 δρα-
χμών, και το δικαίωμα ΜΙΑΣ ΠΕΡ-
ΜΑΝΑΝ δωρεάν, στο Κομμωτήριο
του κ. Χαμπαράκη. Η 2α ΕΝΑ ΡΟΥΖ
ΧΕΙΛΕΩΝ, άξίας 175 δραχμών και
ΔΥΟ ΜΙΖ-ΑΝ-ΠΛΑΙ, εκ του κ. Χαμα-
ράκη. Η 3η ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ
ΠΟΥΝΤΡΑΣ (Εύρωπαικής), άξίας 150
δραχμών. Η 4η θά δικαιούται έπίσης
ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝ δωρεάν στο Κομ-
μωτήριο του κ. Χαμπαράκη. Και η 5η θά
πάρη ΜΙΑ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ μεταξωτή.
Έπίσης θά δημοσιευθούη η φωτογρα-
φίες τών Δίδων που θά βραβευθούη.

Παρακαλούμε έπίσης τάς άγαπητάς άναγνω-
στριάς μας όπως άπαντούν σαφώς, όχι πολύ έκτε-
νώς, και όπως καθαρογράφοι. Τέλος, τάς παρα-
καλούμε όπως σημειούουν στη γωνία του φακέ-
λου της άπαντήσεως των τη λέξη «ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ»
Γράφετε επί της μιάς πλευράς του χαρτίου.

τεχνών και λογοτεχνών, για τον λόγο ότι τολμούν και...παντρέβονται.
«Δέν είνε ποτέ καλοί σύζυγοι οι μεγάλοι ποιητά και λογοτέχνα, Έ-
ργραφ, και κατά συνέπεια δολοφονούν τους συζύγους των, δηλητη-
ρώντας τη ζωή τους. Παράδειγμα ο γάμος του Σαίξπηρ, του Μίλτον,
του Σέλλεϋ, του Κάρλαιλ, του Κόλτρεϊτ, του Ροσσέτι, του Βί-
ρωναυ — γιά να περιοριστώ σ' αυτούς μόνο — που ύπηξαν άτιγέ-
στατοι... Η γυναιχές του Σέλλεϋ και του Ροσσέτι αυτοκτόνησαν από
την απελπισία τους και του Σουάθ και Τακεράν παρεφρόνησαν! Γι'
αυτό δέν πρέπει να επιτρέπεται ο γάμος σ' αυτούς».